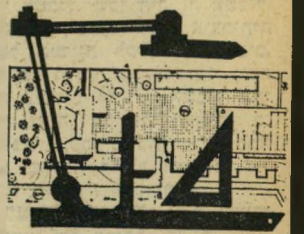

שרטוט

ב-24 בנובמבר
נפתחים
קורסים חדשים
בנין
מכונות
ארכיטקטורה
(עצוב פנים,
שרטוט רהיטים)
פרטים והרשמה:
מ-8 בבוקר עד 8 בערב.

ח ל א ב י ב
• דרך מ"ת 44,
• אלנבי 76

ח י פ ה
ביאליק 17

ירושלים
בית יואל, יפו 33

מכון ישראלי
להכשרה טכנית

דחק

ה מ נ ו י

קיבלת
חשבונך,
נא פרע
אותו בהקדם.

חפשתי לשוא
אין טוב
מ - 7 זהב

במדניה

דרכי חיים

חינוך לאזרחות הטובה

שני המשפטים, שהתנהלו כאותה שעה בשני אולמות סמוכים, בבית-משפט השלום בתל-אביב, היו בעלי נושא משותף. האדון יעקובוביץ האשים את הגברת ורדי בהכאת בתו, והגברת רחמים האשימה את האדון כהן בתקיפת בנה. הגברת ורדי היא מורה. לא סתם מורה, לפי עדות עצמה, אלא גם מורה לאזרחות טובה. ולא סתם מורה מצטיינת לאזרחות טובה. אך מסתבר שכאשר היא פושטת את מדי-ההוראה שלה, היא הופכת אזרחית פשוטה, בלתי-מחונכת בהחלט.

כשהילדה הקטנה בת ה-11 שיחקה בלפורר גושי-חול מן העציץ שעל המרפסת אל ראשה, ואף הצליחה לקלוע אליו כמה קליעות-בול, איבדה המורה-לאזרחות את ראשה זה, עלתה לדירה והחלה טוטרת לה על לחי ימין ושמאל. אחר-כך, כשסיימה את לחי הימנה, המשיכה בלחי האב ובלחי האם. בכך נעזרה כבעלה ובגיטה, שהיו עמה.

יתכן שהיתה ממשכה בחיפוש אחרי לחיים נוספות, ולא הפסדה בה זרוע החוק בעוד מועד. המורה המצטיינת אמנם הודתה כמטרה באשמה, אולם בבית-המשפט חזרה בה מהודאתה זו, טענה שבמטרה לא היתה, "במצב" שבכיל לסמור עדות.

מהרורה עממית. המקרה השני לא התנהל בצורה כה מעודנת. אי-אפשר לר-רוש מאנשים פשוטים את אשר דורשים ממחנכי-הדור. אנשים פשוטים אינם מכים בצורה כה חרבותית. הם מתרגזים, מתרגשים, צועקים ומקללים. אבל הם תפסו את הפרינציפ: כל אדם יכול לחנך את ילדי שכנו לפי שיטות-החינוך הנראות לו. ואם שכנו אינו מודהה ליתן ביחס לשיטות אלה, הוא רשאי לחנך גם את השכן. כשכנה של מול רחמים, בן ה-10, עשה בידו תנועה לא-כליכך יפה לעבר מנחם כהן, החליט כהן לעשות דין לעצמה, החל מכה בילד. הילד ככה, וכל משפחתו יצאה לצונית. יתכן שהענין היה מסחיים בכך, לולא התערבה כל משפחת כהן בריב. ביני חיים התאספו שכנים ואורחים, והמהומה היתה רבה. היא לא שככה אפילו בין כותלי בית-המשפט, כששני הצדדים צעקו איש על רעהו, לעיני השופט. המשפטים נידחו. הילדים ממשיכים לשאת בצער גידול הורים ימחנכים.

תזכיר

אמנות מופשטת: מעשה הקוני דס של הצייר יגאל תומרקין ושני חבריו, האחים צדוק ושמואל קראוס, עלה לו ה' שבוע ביוקר. השלושה, שבילו את הלילה במועדון היפואי עומאר כייאם, נספלו לאחד האורחים שנכח במקום, מנהל חברת ספנות חיפאית, הפשיטוהו ערום כביום החלודי (העולם הזה 1347). מאוחר יותר הצטטרו השלושה, מיהרו לבקש את סליחתו של ה' איש בפומבי, מעל דפי העיתונות. הנפגע סלח להם - אך לא המשטרה, שהביאה אותם לדין באשמת מעשה מגונה במקום ציבורי. השבוע הטילה השופטת הדסה בן עיתו 100 ל"י קנס על כל אחד מהם, חייבה אותם לחתום על ערבות של 500 ל"י למשך שנתיים, כהתחייבות להתנהגות טובה. אין זכויות יתר לאנשי בוהמה" הטעימה השופטת בגור דינה, ואין דפוסי מוסר מיוחדים לאנשי רחוב דינוגוף."

הווי

תוכו ככרו: בתל-אביב, טען ה' קופאי של קולנוע זר, כי נשדד שעה שהיה עסוק במכירת כרטיסים לסרט אלון האקדמיים, שהוצג באולם. זהירות, אחריו! : בתל-אביב, שעה שגננת גידיליים שיחקה עם הפעו-טים בשטחים וגנבים, לא השיגה ב' גנבים שחמקו אחריה, חדרו לגן והוריקו את הכסף מארנקיה, שהיה על השולחן. תרומות דם: בכפר-ירוחם, לאחר שנהג האמבולנס המקומי סרב להסיע שלי-שה מצעירי הכפר לבאר-שבץ חינום, הותקף על ידם ושמשות מכונותיו נופצו. הכלה המכורה: בנצרת, בא חתן ערבי לקחת את כלתו מביתה לחופה, גילה כי אהובתו נעלמה מן הבית, עברה לגור עם צעיר שהרבה יותר במחירה.

הצגת בכורה אמיה

ג'וליה קיור

כריסטין קיור נמצאת בישראל. היא אינה חולמת על קאריירה קולנועית וגם אינה מתערכת עוד בפוליטיקה. היא מת-גוררת בבית קטן בשיכון גיסי בהן בחולון, ומציינת במכחלה גופים מושלגים ופרח ס. ואם תעסוק רשימה זו דווקא בכתה של כריסטין קיור, העלמה ג'וליה, ולא בה עצמה, הרי זה משום שכריסטין קיור ה' ישראלית רחוקה מכל קשר שהוא לאותה גברת שהסעירה את העולם לפני מספר חדשים. את מה שהיה לה לומר בזירה הבינלאומית, אמרה לפני 20 שנה בערך, בעת שהיתה פארטיזנית ביערות פולין. כתה של כריסטין קיור, עלמה חייכנית, חומת עין ושיער, היא טיפוס יוצא דופן, ממש תופעה אגורמלית. היא בת 19 וחצי, יפה, נעימה, חסובת-גוף - ולמרות כל זאת היא מאושרת. טוב לה. אין לה תלוי-נות. אין לה על מה לעזום וגם כשיש היא אינה זועמת. היא אינה מפקחת למראה העולם והאנשים אינם מטילים עליה שעמום. אין לה הרבה ממה שיש לבנות גילה בצפון חל-אביב או בדרום ירושלים. אבל בירתה הקטנה והצרה, דירת עולים חדשים בחולון, היא מקבלת בתודה ובחיוך כל רגע של חיים.

יתכן שכדי להיות יצור מיוחד כמו ג'וליה (או מריולה כפי שקוראים לה בבית), צריך להיות לא-יהודי ולא-ציוני ולהרגיש את עצמך חלק מהארץ הזאת. ללא כל קשרי-ביניים רגשיים או אידיאולוגיים. להיות מאושרת פשוט מפני שהשמש זורחת, והחור-לות שמסביב מתכסים שיכונים, בנינה פורי-חיים הפרחים וכדום זורמים עלומים.

★ ★ ★

היהודים הם גאונים

העלמה ג'וליה, שנטבלה בשם מריה (או מריולה כפי שקוראים לה בבית), צריך להיות לא-יהודי ולא-ציוני ולהרגיש את עצמך חלק מהארץ הזאת. ללא כל קשרי-ביניים רגשיים או אידיאולוגיים. להיות מאושרת פשוט מפני שהשמש זורחת, והחור-לות שמסביב מתכסים שיכונים, בנינה פורי-חיים הפרחים וכדום זורמים עלומים.

את אויר העולם ראתה ג'וליה בבית בוער בורשה ההרוסה, ביום בו פינו הגרמנים את העיר, בברחם מפני הצבא האדום. עד אותו יום היתה אמה כלואה במעמד של נדונה למחת. כריסטין קיור הפארסיואנית, הש' תמשה בהריגה כמסתוה להעברת תחמושת בין ערי פולין, עד שנתפסה. את האב,

בונה-ה' ג'וליה כילדה באחד ה' יעדות שלייד העיר לודז, פולין, שם התגוררה בתקופת ילדותה.

לוחם חופש אף הוא, הוציאו הגרמנים ל-הורג בעינויים קשים.

למרות שבאיוה שהוא מקום היה אף בה שמץ של יהודיה - סבתה, שהתה בזמנו מלכת-יופי בפולין, היתה יהודיה שהתנצרה אחרי נשואיה לוטרנר איטלקי נוצרי - התודעה ג'וליה אל המלה יהודי רק ב' תחילת תקופת ההתגברות שלה, שמכחינה פיזית, לפחות, קפצה עליה מוקדם מאוד.

יום אחד חותה בנער שהיכה שכנה יהודי-דיה בכנותו אותה "יהודיה מזוהמת". היא, שבלדותה נטתה אחרי העלולים נעריים, החזירה לנער המבוגר ממנה מכות. היא באה אל אמה בשאלה: "מה זה יהודי?" "יהודים זה עם כמו הפולנים", השיבה לה האם. "או למה מכים אותם?" שאלה ג'וליה. "מפני ששונאים אותם." היתה תשובת האם. ג'וליה לא הסתפקה בכך: "למה שונאים אותם?" "מפני שהם גאונים" ענתה האם. למחרת, בבית-הספר, כששמעו הילדים כי

3 דורות
על חוף הים הבלטי יור
שבת ג'וליה, ליד אמה
כריסטין, וסבתה שהיתה מלכת-יופי בפולין.

הגנה על יהודיה, החלו לכנות אף אותה בשם זה. "בסח שאני יהודיה", התגאתה ג'וליה. "כל היהודים גאונים." מאוחר יותר, באחד משיעורי הדת שהתקיימו כעבור שנים, סיפר הכומר על פלאי ארץ-הקודש שלש-תינה, בה אפילו המתים קודשים, ואין ה' נמלים נוגעות בגויותיהם. ג'וליה קסצה בשמחה: "אותי לא יאכלו הנמלים! אני נוסעת לפלשתינה."

הדבר הראשון שעשתה כאשר השתקעה משפחתה ברמלה, היה חיפוש אחרי נמלים. "ראיתי נמלים כאלה גדולות - כפי שלא ראיתי בחיי. זאת היתה אכזבה גוראה."

★ ★ ★

בית-ספר לנימוסים

עובדה שהיא נוצרית לא הפריעה לג'וליה מעולם בתהליך קליטתה בארץ. להיפך, אף פעם לא הרגשתי שאני שונה מילדות אחרות. לא הייתי נוסעת חזרה לפולניה אפילו אם היו נותנים לי ארון מלא זהב. טוב לי פה. זאת ארץ חופשית. אני מרגישה את עצמי ישראלית ואף פעם לא הרגשתי שהתיחסו אלי אחרת מאשר אל כזאת."

כשעלתה מפולין, נשאה על חזה צלב זהוב. הילדים ברמלה, שזיהו אותה כנוצ'רית, השתדלו במיוחד להקל עליה, עזרו לה ללמוד את השפה. מאוחר יותר הצליחה ל' גשת לבחינות הבגרות במאמץ של שנת לימודים אחת.

למרות שאינה דתית, ומעולם אינה מב' קרת בכנסיה, היא מאמינה באלוהים, אותו אינה מקשרת לדת מיוחדת כשהיא חוגגת את פורים היא חוגגת אותו כתג ישראל-לי לא יהודי, ואם ביום-כיפור היא נמנעת מל' אכול בפומבי, היא עושה זאת מתוך יד ע'ה שאסור לפגוע ברגשות דתיים של אחרים.

ואם אחיה הצעיר, מארק בן ה'פ, מבקר כיום בבית-הספר של הכנסיה הסקוטית ביטו, מה שנכלל בשם מיסיון, אין זה מטע-